

Hej alle,

Mange tak for at jeg må komme her i dag

Mit navn er Rasmus Plougmand og jeg er direktør for Kroghs Flaskegenbrug og formand for Brancheforeningen for Flaskegenbrug. Ved min side har jeg Maja, som håndterer alt papirarbejdet i Kroghs Flaskegenbrug.

Jeg er kommet for at fortælle jer om hvilken betydning det har for flaskegenbrug at i nu fjerner den volumenbaserede emballageafgiften i 2 år.

Flaskegenbrugsbranchen er desværre ikke særlig stor længere, efter at I i 2010 valgte at halvere emballageafgiften. Nogle af jer kan måske huske mig – allerede dengang havde jeg møder med flere af jer.

Af bitter erfaring må jeg desværre konkludere, at jeg har tabt kampen. Jeg er kommet frem til den erkendelse, at politikere hellere begår store fejl end indrømmer dem – for så at undgå at tabe ansigt.

Men jeg vil alligevel fortælle jer, hvordan det påvirker flaskegenbrug, at I nu afskaffer den volumenbaserede emballageafgift i to år.

Jeg sidder her også i dag for at fortælle jer, at jeg allerede i sidste uge måtte afskedige samtlige ansatte i Kroghs Flaskegenbrug. Mange af mine medarbejdere har op til 180 dages opsigelse, men I har kun givet branchen 90 dage til at tilpasse sig. Derfor tror jeg desværre ikke, at der er meget håb tilbage.

Vi føler os tvangslukkede som branche – men tidligere erfaringer viser desværre, at det ikke bekymrer jer.

Jeg forstår ganske enkelt ikke, hvordan I som politikere kan være så ligeglade med både medarbejdere, virksomhedsejere og miljøet.

Flaskegenbrugets succes og fald

Tilbage i begyndelsen af 1980'erne blev den volumenbaserede emballageafgift indført i Danmark – jeg mener, det var Svend Aukens idé. Det blev besluttet, at en almindelig vinflaske skulle pålægges en emballageafgift på 1 krone og 60 øre.

Formålet var, at vinflasker skulle skylles og genbruges i stor stil – så de kunne genpåfyldes på tapperierne i Danmark og i udlandet.

Det blev en kæmpe succes. Skyllerier og sorteringsanlæg blev etableret over hele landet, og millioner af flasker blev genbrugt hvert år. Det gjorde det attraktivt at tappe vin i Danmark, da der fandtes store mængder genbrugsflasker i nærområdet – billigere end nye flasker på grund af afgiften.

Kommunerne fik penge for deres glasaffald, når det blev leveret til sorteringsanlæg med henblik på genbrug. Vi indsamlede langt mere glas end andre EU-lande og lå markant over EU's målsætninger.

Det var en succeshistorie. En grøn og billig løsning – især for kommunerne.

De første tilbageslag

I 2008 vedtog EU et affaldshierarki, hvor genbrug blev prioriteret over genanvendelse. Det stemte godt overens med vores arbejde.

Men allerede i 2009 kom det første slag: Den daværende borgerlige regering ønskede at dæmpe grænsehandlen og besluttede at halvere emballageafgiften til 80 øre. Ifølge Skatteministeriets beregninger skulle det indbringe statskassen mange hundrede millioner, fordi færre ville handle syd for grænsen.

Kort tid efter hævede man så vinafgiften med ca. 3 kr., men det havde – ifølge Skatteministeriet – ikke nogen nævneværdig effekt på grænsehandlen.

Branchen advarede om de store konsekvenser, men vores advarsler blev ignoreret. Vi håbede, at den nyvalgte røde regering ville lytte – de siger jo, at de prioriterer miljøet. Men desværre ville de heller ikke gøre noget.

Status i dag

Alt det, vi advarede om, er blevet til virkelighed.

Flaskegenbrugsbranchen er i dag kun en skygge af, hvad den var. Flere hundrede medarbejdere er blevet fyret. Dengang var der 4 skyllerier i Danmark og mange sorteringsanlæg – i dag er der ét stillestående skylleri og et par sorteringsanlæg tilbage med cirka 30 ansatte i hele branchen.

Spritsfabrikkerne i Svendborg, med flere hundrede ansatte, flyttede til udlandet, da det ikke længere kunne betale sig at tappe i Danmark.

Kommunerne, som tidligere tjente penge på glasaffald, skal nu betale store summer for at komme af med det.

I løbet af 2010'erne blev husstandsindsamling af affald indført. Endnu et slag for vores branche – mange kommuner har nu valgt at husstandsindsamle og afhente i komprimatorbiler, der knuser det hele. Hele flasker, som vi kunne bruge, bliver nu knust.

Skårene er nu så små og urene, at de hverken kan genbruges eller genanvendes effektivt. Reiling – specialister i behandling af skår – har også råbt op. Jeg ved, at Magnus Heunicke besøgte dem sidste år og blev informeret. Men igen – intet skete.

Med husstandsindsamling af glas, har vi fået en meget dyrere og dårligere løsning.

Et nyt håb – og endnu et svigt

I midten af 2025 fik vi endelig en god nyhed: Det blev besluttet, at tapperierne skulle bruge mere miljøvenlige etiketter, som ville gøre flaskerne lettere at rengøre – og dermed spare energi og kemikalier.

Samtidig fik vi en treårig kontrakt med Vana om levering af flasker til genbrug. Fremtiden tegnede lys.

Vi begyndte at investere igen: Reservedele, emballage og forberedelser til at renovere vores anlæg. Vi brugte omkring 300.000 kr. – og begyndte at udarbejde investeringsplaner for vores nedslidte skylleri.

Men så kom chokket.

Lovforslaget der lukkede os

I lovforslaget om fjernelsen af emballageafgiften står der, at det *ikke forventes at have negativ indvirkning på erhvervslivet*.

Det er forkert.

Der står også, at det *ikke vil påvirke miljøet*.

Det passer heller ikke.

Som nævnt fyrede jeg alle medarbejdere i sidste uge – med fratrædelse pr. 31.12.2025. Jeg har også måttet fyre mig selv. Jeg har seks måneders opsigelse, og vil bruge begyndelsen af 2026 på, sammen med nogle af de øvrige opsagte medarbejdere, at nedtage vores store sorteringsanlæg og skylleri.

Vi taler om maskiner på størrelse med huse. Maskiner, der ville koste minimum 60 millioner kroner at genopbygge.

Det kommer aldrig til at ske.

Dokumentation og ansvar

Denne gang har jeg dog tid til at dokumentere det hele: Tage billeder af maskiner, der bliver skrottet. Samle fortællinger om opsagte medarbejdere. Forhåbentlig kan medierne hjælpe med at belyse endnu en tvangslukket branche.

Det arbejde er formentlig afsluttet i foråret 2026 – og jeg tror, at tidspunktet op til en valgkamp vil gøre det muligt at få denne historie fortalt.

Et sidste opråb

Jeg taler ikke kun på egne vegne – men også på vegne af producenter og affaldsindsamlere.

Stop vanviddet med producentansvaret i den nuværende form. I begår en alvorlig fejl og pålægger både det offentlige og virksomhederne en enorm administrativ byrde.

Et komplekst IT-system skulle være på plads i går den 1/10, men mange virksomheder vil først kende priser og regler i november. Det er ikke gennemtænkt – og jeg tror, det vil skabe kaos i 2026.

Det ville være klogt at erkende fejlen nu – frem for at vente på det bureaukratiske Ragnarok, der venter.

Men jeg kan jo i princippet være ligeglad – for jeg bliver ikke en del af det længere.

Så meget for den grønne omstilling.

Til sidst vil jeg gerne række ud til Liberal Alliance og sige:

Jeg ved, at I er imod bureaukrati og unødvendig administration. I bør derfor kigge nærmere på det nye producentansvar. Endnu en gang skal der ansættes en masse kloge folk i virksomheder og kollektivordninger, som skal håndtere denne ordning. Jeg mener, det er en trussel mod velfærdssamfundet, når der igen og igen opfindes administrative byrder, som skal varetages – for det fjerner hænder, der i stedet kunne bruges til at styrke vores velfærd.

Og til enhedslisten og SF. Jeg kan ikke forstå hvis I stemmer for en fjernelse af den volumenbaserede emballageafgift, da det fjerner grundlaget for flaskegenbrug i Danmark.